

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **E.W.**

skazanej za czyn z art. 284§2 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 4 lipca 2023r.

wniosku obrońcy skaranej

o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 18 lutego 2022r., sygn. akt III K 158/20,

utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z dnia 17 października 2022r., sygn. akt II AKa 266/22

na podstawie art. 532§1 i §3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku

UZASADNIENIE

Wniosek obrońcy skaranej nie zasługiwał na uwzględnienie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazywano wielokrotnie, że uwzględnienie wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia jest możliwe jedynie wówczas, gdy strona wykaże istnienie szczególnych okoliczności powodujących, że wykonanie orzeczenia pociągnęłoby za sobą wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki, podnosząc też, że wniosek ten powinien zawierać dodatkową argumentację wskazującą na duże

prawdopodobieństwo zasadności podniesionego w skardze zarzutu i przez to nieodwracalność skutków kary w razie jej wykonania.

Wniosek sporządzony w niniejszej sprawie takiej argumentacji nie zawiera. obrońca odniósł się w nim do przebiegu okresu próby związanego z warunkowym przedterminowym zwolnieniem skazanej z odbycia reszty kary wymierzonej jej wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 12 marca 2019r., sygn. akt VI K 176/17. Okres próby miał przebiec w sposób nienaganny, skazana wykonywała prace zarobkową, co pozwalało jej na wywiązywanie się z roszczenia odszkodowawczego. Również obecnie, zdaniem obrony, istotnym jest, by skazana nie rozpoczęła wykonywania kary pozbawienia wolności wymierzonej w przedmiotowej sprawie, bowiem nie będzie ona stanowiła jakiegokolwiek zagrożenia dla porządku prawnego, będzie świadczyła pracę zarobkową i nadal będzie mogła wykonywać orzeczonej wobec niej obowiązek naprawienia szkody.

Stwierdzić jednak należy, że sam fakt złożenia kasacji nie może obligować Sądu Najwyższego do wstrzymania wykonania kary. Nie można bowiem zapominać, że w sprawie zapadł prawomocny, a więc wykonalny wyrok.

W wywiedzionej kasacji obrońca podniósł zarzut uchybienia przepisom postępowania (pkt 3), a także dwa zarzuty o randze bezwzględnych przesłanek odwoławczych, tj.:

- naruszeniu art. 17§1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 433§1 i §2 k.p.k. oraz art. 439§1 pkt 8 k.p.k., polegającego na wadliwej kontroli instancyjnej wyroku Sądu I instancji skutkującej utrzymaniem go w mocy przez Sąd II instancji, skazującego E.W. za czyn z art. 284§2 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k. – w sytuacji, gdy za czyn ten E.W. została już prawomocnie skazana wcześniejszym wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 12 marca 2019r., sygn. akt VI K 176/17 (pkt 1) oraz

- naruszeniu art. 439§1 pkt 2 k.p.k., polegającego na udziale w *składzie orzekającym sędzi powołanej na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 8.12.2017r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, zaś wadliwość jej powołania doprowadziła w niniejszej sprawie do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP,*

art. 47 Karty Praw Podstawowych UE oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, a tym samym występowanie w niniejszej sprawie bezwzględnej przyczyny uchylecia orzeczenia w postaci nienależytego obsadzenia sądu (pkt 2).

Podkreślenia wymaga na wstępie, że przedmiotem rozważań związanych z oceną przez Sąd Najwyższy zasadności złożonego w trybie art. 532§1 k.p.k. wniosku, nie może być kompleksowa merytoryczna ocena trafności i zasadności podniesionych we wniosku okoliczności.

Na obecnym etapie postępowania można zatem jedynie wskazać, że problematyka poruszona w pierwszym punkcie kasacji dotyczy w istocie instytucji prawa karnego jaką jest czyn ciągły i była ona przedmiotem kontroli odwoławczej w niniejszej sprawie.

Drugi zaś z zarzutów dotyczy kwestii należytej obsady Sądu Apelacyjnego w Krakowie w postępowaniu odwoławczym w sprawie II AKa 266/22. W tej przestrzeni obrona wniosła o dokonanie określonych ustaleń. Oznacza to, że na chwilę obecną nie istnieją jednoznaczne przesłanki do stwierdzenia, że w sprawie niewątpliwie zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza, bowiem obrona nie wykazała w sposób bezsporny wystąpienia okoliczności, o których mowa w pkt 2 uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020r., sygn. akt BSA 1-4110-1/20 oraz uchwale Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022r., sygn. akt I KZP 2/22.

Nie przesądzając kierunku przyszłego rozstrzygnięcia podnieść należy, że zdecydowanie przedwczesne byłoby twierdzenie, że w sprawie już obecnie zachodzi wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia tych zarzutów. Co się zaś tyczy zasadności ostatniego z zarzutów kasacyjnych, jego ocena nie może być postrzegana jako jednoznaczna, skoro w odpowiedzi na wywiedziony nadzwyczajny środek odwoławczy prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Powyższe powoduje, że tak sformułowany wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie, natomiast okoliczności związane z postawą skazanej w okresie

próby powinny być podniesione w pierwszej kolejności w postępowaniu wykonawczym o odroczenie odbycia kary.

Kierując się przedstawionymi względami, Sad Najwyższy orzekł jak na wstępie.

(Z.K.)

[f.n]